

”Livet är värt mer än tusen ord”

Roberto Rey är präst i det Heliga Korsets prästsällskap och kyrkoherde i en by nära Madrid. En dag när han gjorde sin bön hörde han hur Herren sade till honom: ”Det är inte dina saker, dina småpengar, den tid du lägger ner på att tjäna mig jag vill ha ... Det är dig själv!”

2007-02-24

Jag adjungerad präst vid det Heliga Korsets prästsällskap. Jag är född i

Linares i Spanien och min familj var mycket stor, vi var fem syskon. Jag trodde att jag skulle tillbringa hela mitt liv där i den lilla byn i landskapet Jaén, men när jag var tolv år gammal blev min far förflyttad till Madrid och vi flyttade till huvudstaden.

När jag fyllt fjorton började jag delta i några aktiviteter som hölls i club Llambria, en ungdomsförening nära min skola som sköttes av några personer som var medlemmar i Opus Dei. Där lärde jag känna några personer från Verket och jag började gå på den kristendomsundervisning de hade där.

Min far tyckte inte om att jag gick till den där klubben, han hade en del fördomar om Verket. Men min mor sade till honom: *Men din son, är han särskilt rik? Och vår familj, har den pengar, inflytande eller makt? Där*

kan han inte lära sig något ont, det är ju en institution som tillhör Kyrkan.

När jag började läsa juridik vid Madrids autonoma universitet slutade jag upp att gå till klubben Llabria, även om jag fortfarande var vän med några medlemmar i Verket. Tiden gick ända tills jag tog en kurs i den kristna läran. Den kursen ändrade mitt liv totalt. Från och med då började jag att engagera mig och "trassla mig in" i några av sammanslutningarna i min fakultet för att hjälpa till att försvara rätten till liv.

Ända tills jag en dag då jag förrättade min vanliga bön sade till Herren: *Herre, jag klarar det inte längre, jag har ingen tid över för mig själv, det här kostar mig tid, pengar och komplikationer...* Och jag kände inom mig hur Herren svarade: *Det är inte dina saker, dina småpengar, den tid*

du lägger ner på att tjäna mig som jag vill ha ... Det är dig själv!

Jag hörde det där ”dig själv” som en inbjudan till att bli präst, och vägrade absolut att lyssna på det örat. Nej, jag är bland dem som lever en undanskymd tillvaro i Kyrkan. Aldrig har jag kommit mig för att vilja gå fram för att läsa en text under mässan. Jag avskyr att gå fram till pulpeten inför alla kyrkbesökarna. Därför kan jag omöjligt bli präst. Dessutom, sade jag till mig själv för att det inte skulle finnas någon tvekan om min vägran: och jag tycker mycket om kvinnor ... Den ena ursäkten efter den andra, och hela tiden försökte jag glömma bort hela saken. Men inom mig rådde stor bävan.

Sådan var min situation när en vän bjöd mig att följa med en vecka till Rom under påskveckan, tillsammans med personer ur Opus Dei. *En vecka i*

Rom, underbart! Jag trodde det skulle bli en turistresa, promenader, mycket Gelato, lite konstupplevelser ... Jag trodde att jag skulle få gå på audiens hos påven i Paulus VI-aulan, men att det skulle handla om en ”andlig resa”, nej aldrig i världen!

Under audiensen gjorde några spanjorer så som vi brukar, vållade oreda i kön och uppförde oss allmänt störigt. Så lyckades jag placera mig nära, mycket nära, Johannes Paulus II. Påven var mycket vital och jag kommer aldrig att glömma hans första ord: *Kära ungdomar! Var inte rädda för att ge hela ert liv till Kristus, för ni är inte ensamma. Guds nåd omger er och hjälper er.*

Det var inte rädsla jag kände, det var ... panik! Jag kom på att det redan gått två år och jag hade hela tiden skjutit upp att överlämna mig åt Herren. Och den där dagen, påskdagen år 1988, det var då jag

beslöt mig för att bli präst. Jag gick då för att tala med prästen som var med oss i gruppen.

– Don Juanjo – sade jag till honom, jag vill bli präst.

Han blev förvånad. Några dagar tidigare hade jag sagt till honom att jag inte ville höra talas om något alls som var andligt, och nu ... ville jag bli präst!

– Jo, jo, stammade jag. Jag är redo till allt! Till och med till femton år i seminariet!

Jag trodde då, av någon anledning, att för att bli präst måste man först ha varit internatelev i ett seminarium i femton år. Jag hade ingen aning. Jag visste inte ens var det fanns ett seminarium. Och jag som hade studerat natur i gymnasiet, för att slippa latinet, jag sade till honom:

– Och dessutom, jag är beredd att lära mig latin och att studera allt som behövs för att bli präst på latin!

Han började roat att förklara för mig att det inte var femton år utan sju, och att man inte studerar allt på latin, som jag trodde, latinet var bara ett ämne bland många.

– Det kvittar, sade jag. Jag är helt säker på saken. Om det är något man måste göra för att anmäla sig här i Rom, så vill jag göra det nu.

Som ni ser, var mina kunskaper om den kyrkliga organisationen ganska ringa.

Don Juan José förklarade några grundläggande saker för mig. Han förklarade att jag inte behövde ”skriva in mig” i förväg i Rom. Om jag ville bli präst så var det första jag skulle göra att bege mig till seminariet i Madrid.

– ... och i seminariet, fortsatte han tålmodigt att förklara, finns det en präst som bär titeln rektor. När vi kommer tillbaka till Madrid, om du då fortfarande vill bli präst, då beger vi oss till seminariet och jag presenterar dig. Du talar med rektorn och han förklarar allt du behöver veta för att bli präst. Först kommer en period som kallas prøvotid. Då lär de känna dig. Och du lär dig också att förstå om det du känner inom dig verkligen är kärlek till Gud eller ej ... Jag återvände hem till Madrid helt och fullt övertygad.

Sedan kom jag på – liksom den helige Josemaría brukade erinra sig – att en del av min kallelse till att bli präst, den hade jag mina föräldrar att tacka för. När jag nuförtiden kommer på besök hos en del familjer som kommer till församlingen, blir jag erinrad om min egen historia. När jag just skulle till att prästvigas, jag

var 30 år då, sade min mor, som redan var änka, till mig:

– Min son, jag skall berätta något för dig som du inte vet!

Jag började darra.

– Tro inte att det är en slump att du låter prästviga dig. När du gjorde din första kommunion och vi lät dig gå på katekesundervisningen, sade jag till din far: Om vi låter vår son gå i katekesundervisning, då måste vi föräldrar börja gå i mässan varje söndag ...

Därför försöker jag när jag numera själv håller katekesundervisning som förberedelse för den första kommunionen, tala med var och en av föräldrarna och uppmuntra dem till att bli goda exempel på ett kristet liv för sina barn. Och det är många som reagerar positivt på det.

Sedan fyra år tillbaka är jag kyrkoherde i den nya församlingen Virgen del Camino, som ligger i Collado Villalba där det bor 60.000 personer året om och under sommaren runt 115.000.

Vårt pastorala arbete hämtar sin inspiration i Johannes Paulus II:s undervisning när han i encyklikan *Novo millenio ineunte* föreslog att församlingarna skulle bli 'böneskolor'. "För att elever i skolan skall kunna lära sig något, är det nödvändigt att öppna skolan, tänkte jag. Alltså är det första vi måste göra att hålla församlingslokalen och kyrkan öppen hela dagen, från och med 7.30 på morgonen och ända långt in på kvällen och stänga den bara för en middagspaus, för att ge så många människor som möjligt möjlighet att möta Jesus Kristus i tabernaklet och förrätta sin bön.

Det är en fröjd att se hur det blivit allt flera barn som skriver in sig för att ta emot kristendomsundervisning inför den första kommunionen,allt flera unga par som skriver in sig i förberedelsekurser inför äktenskapet.

– Hallå där, hur är det att bli präst? Vad är det du gör? Frågar mig ungdomar som har ungefär samma enfald som jag hade i deras ålder. Jag förklarar för dem att mitt arbete består i att vara en bro mellan Gud och människorna, bära människornas saker till Gud och Guds saker till människorna, väl förenade med stiftets biskop.

Efter att ha förklarat för dem vad ordet ”stift” betyder, fortsätter jag att på enklast möjliga sätt, så som fader Juanjo gjorde med mig, förklara för dem att församlingsprästens uppgift är att samarbeta med biskopen och i kommunionen med apostlarna när

det gäller att förkunna Guds ord, utdela sakramenten som Jesus Kristus givit oss och när det gäller att visa prov på den dygd som heter människokärleken.

Så småningom förstår de det, själva livet är värt mer än tusen ord. Utöver att få höra talas om bikt kan dessa ungdomar dagligen se i kyrkan präster som hör bikt. De tar emot Försoningens Sakrament och går lyckliga och glada därifrån, för att de har fått Herrens förlåtelse..

På det sättet har denna församlings stora familj bildats. Vi vill att den blir som den källa som påven Johannes XXIII pratade om: Han sade att församlingen var som byns vattenkälla, dit alla byborna dagligen kommer för att få tag i det vatten som ger dem styrka i vardagen.

Det gläder mig att se vuxna och barn nalkas Herren. Vid läsårets slut såg jag en dag en flicka i 6-7 års ålder

komma fram till altaret och öppna sin ryggsäck. Jag blev lite orolig ifall hon skulle ta fram pennor och klottra. Då såg jag att hon tog fram ett pappersblad, visade det för Herren på korset och sade till Honom:

– Här har du mina betyg, Herre. Jag fick IG i tre ämnen. Hur ska vi förklara det för mamma?

Hon slängde en kyss åt Herren och gick sin väg.